

nemført. Jeg maa tilstaae, at jeg har aldrig gjort nogen saadan Erfaring, og jeg troer, at den ene Rigsdagsmands Erfaring i denne Henseende er ligesaa god som den Andens. Derimod har jeg i en anden Retning gjort en Erfaring, idet jeg nemlig i et Tidrum af omtrent 24 Aar har i forskjellige Stillinger havt Leilighed til at see en stor Mængde Ansøgninger om de forskjellige Ting, og jeg har aldrig fundet Andet, end at, naar der virkelig var Tale om en Oplysning, som kunde være i Bedkommendes Interesse, og som enten ikke fandtes, eller som stod i Strid med hvad der var ansøgt, saa har man erhvervet denne Oplysning; men derimod har man rigtig nok ikke forlangt Oplysninger i saadanne Tilfælde, som ere indbefattede under det oprindelige Forslag. Naar en Mand s. Ex. har ansøgt om fri Proces, og Dyrigheden havde erklæret, at det var en slet Sag, hvori Saadant begjæredes, at det var en trættefær Person eller Slegt, saa har man ikke givet Bedkommende Leilighed til at yttre sig om denne Erklæring; eller, naar man har ansøgt Biskoppen om Dispensation til, at en Dreng maatte blive confirmeret, inden han havde opnaaet den befalede Alder, og Præsten og Provsten havde erklæret, at det var en doven og ubidende Person, saa har jeg ikke seet, at man har forlangt Forældrenes Erklæring herover. Forresten er der en Curiositet ved denne Sag paa dens nærværende Standpunkt, nemlig, at vi have en saa stor Mængde Forslag at vælge imellem. Sagen har været to Gange for den danske Rigsdag; første Gang var der to Forslag, forrige Gang sex, og denne Gang kan man regne omtrent fire. Det er i det Hele et Duffin Forslag. Regner man dertil de forskjellige Forslag, der ere fremkomne i den sydske Stænderforsamling, saa faaer man omtrent halvandet Duffin. Med Hensyn til det oprindelige Forslag skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Det forekommer mig, at det temmelig utilstrækkeligt angiver, hvad der dog maatte synes nødvendigen at burde angives i et saadant Forslag. Jeg finder saaledes ikke deri angivet, hvad forresten en af de ærede Forslagsstillere har omtalt, om vedkommende Andrager skulde have Lov til anden Gang at yttre sig med Hensyn til Ansøgningen, naar

nemlig Dyrigheden havde yttret sig anden Gang over hans Ansøgte. Overhovedet er det mig ikke ret klart, hvorledes Forretningsgangen skal blive herefter. Jeg omtalte for lidt siden et Slags Ansøgninger, som ere meget almindelige, nemlig Ansøgninger om Dispensation til Confirmation. Naar et saadant Andragende indgives, skal først Præsten erklære sig derover, og saa Provsten, og saa skal det indsendes til Biskoppen. Nu veed jeg ikke ret, om Biskoppen, naar han faaer en saadan Ansøgning, skal tage Afskrift af alle disse Erklæringer og sende dem omkring, for at Bedkommende kunne erklære sig derover, eller om disse paa de forskjellige Stadier af Sagen skulle see Erklæringerne, først Præstens og saa Provstens. Det synes mig, at de Ulemper, der ere forbundne med denne Sag, finde i høi Grad Sted efter det oprindelige Forslag, idet det medfører, at alle Erklæringerne let blive upaalidelige eller intetsigende, at Skriveriet vil tiltage i en overordentlig Grad, og at der vil aabnes Spillerum for allehaande Kræfter og Lidenskaber, som man helst maatte ønske borte. Med Hensyn til de Endringsforslag, som findes paa Bladet Nr. 25, da forekommer det mig, hvad det første af disse angaaer, at det ikke indeholder stort Andet end, hvad der nu allerede iagttages, nemlig, at man indhenter Bedkommendes Erklæring, og jeg maa forøvrigt ganske tiltræde, hvad der om dette Forslag er ansøgt af den ærede Justitsminister. Hvad angaaer det andet Forslag, som er stillet af den 1ste Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (L. G. Larsen), da forekommer det mig, at det, som efter samme skulde gjøres til Lov, allerede er tilladt, idetmindste er dette antaget i den Betænkning, som blev afgiven af Landsthingets Udvalg i 1852, et Udvalg, hvori Danmarks første Lovkyndige havde Sæde. I denne Betænkning var det nemlig antaget, at Bestemmelsen i Forordn. 15 Decbr. 1820 § 8 ikke kunde være til Hindrer for, at Dyrigheden paa anden Maade meddeelte Bedkommende Underretning om Erklæringernes Indhold.

Kampmann: Idet jeg har stillet et Forslag, som findes ansøgt paa Bladet Nr. 25, er jeg vistnok ikke gaaet ud fra den samme